

חומרי בניין וקרימיקה
אדירם
 סניף צומת ראם
 08-8602602

הדלקת הנד; 15:11
 יציאת השבת; 15:04

עלון מס' 287
 כ"ד תשרי ה'תשע"ד

בראשית

"ולאדם לא מצא עֹזר כְּנַגְדּוֹ"

כל מדותיו של הקב"ה הן 'מידה כנגד מידה'. אם זכה האדם והוא עושה את רצון ה' - אשתו עושה את רצונו אך אם לא זכה והוא מורד חלילה בה' גם אשתו מורדת בו... מתוך 'ומתוק האור'

"מחודדין בפיר"...

שיהיו דברי תורה

"ויפוז באפיו נְשִׁמַת זָוִים"

אתה יודע שיש לי ספה יוקרתית מאוד, ואני צריך לנסוע בדחיפות לכמה שבועות. האם תוכל לשמור אותה אצלך? - 'אין בעיה', אמר החבר. 'תיסע בראש שקט, אתה יכול להיות רגוע.'

שמה בעל הספה ונסע לדרכו, ואחר שגמר את כל עניניו ועסקיו שב לעירו, ועוד לפני שהלך לביתו הלך אל השומר ש"שמר" לו על הספה, ושאל אותו היכן הספה שלו. אמר ה"שומר": 'אל תדאג, פשוט לא היה לי מקום בבית, אזי הנחתי את הספה בתוך אורוות הסוסים. אבל אין מה לפחד, יש לי סוסים טובים! כמובן שבעל הספה כעס מאוד, ובפרט כשהגיע לאורווה וגילה שלא נשאר זכר מהספה היקרה.'

כאן פנה החפץ חיים לתלמידיו והסביר שהרי הקב"ה לא הפקיד בידינו ספה וגם לא דבר מה בעל ערך נמוך, אלא הפקיד בידינו נשמה טהורה שהיא חלק אלוה ממעל. ולהיכן הכנסנו את הנשמה הזו? לכל מיני אורוות סוסים למיניהן. וכשהקב"ה יגיד לאדם 'תחזיר את הנשמה שנתתי לך', איזו בושע עלולה להיות לו אחרי הטינופת שטיף והשחיר את נשמתו? ועל זה מברכים את האדם 'שתהא יציאתך מן העולם כביאתך לעולם'. מתוך 'ובחרת בחיים'

מעשה בחפץ חיים זצ"ל, שאמר לתלמידיו שיבואו אליו לפנות בוקר כי הוא רוצה להגיד להם משהו חשוב.

התלמידים התכוננו בדחילו ורחימו, ואמרו 'אולי הרב יגלה לנו דבר מה על ביאת המשיח או על בניין בית המקדש', והתרגשו מאוד. כשהגיעו לביתו של החפץ חיים לא גילה להם הרב שום סוד, אלא החל לברך את ברכת "א-לוהי נשמה שנתת בי טהורה, אתה בראתה אתה יצרתה אתה נפחתה בי ואתה משמרה בקרב". וכשאמר את המילים "ואתה עתיד לטלה ממני", החל לבכות...

כל התלמידים עמדו מסביב הרב ושאלו 'כבוד הרב, על מה הרב בוכה?'. 'מה פירוש על מה אני בוכה?', ענה. 'לא שמעתם מה אמרתי - ואתה עתיד לטלה ממני? זה מפחיד מאוד!'

המשיל להם הרב משל לאדם שהייתה לו ספה עם קטיפה נדירה מאוד, ושוויה הון עתק. והנה ביום מן הימים הוא נצרך לנסוע בדחיפות לכמה שבועות מחוץ לעיר, ופחד מאוד שלא יפרצו לו את הבית כדי לגנוב את הספה.

הלך לחבירו הטוב ואמר לו 'תעשה לי טובה גדולה, אני סומך רק עליך...'

"אשר ברא ה' לעשות"

פעם התווכח ה"אבן עזרא" עם גוי אחד על בריאת העולם... באמצע הויכוח יצא הגוי מחדרו לדבר מה... בינתיים ראה ה"אבן עזרא" על שולחנו של הגוי שיר שחיבר, ועדיין לא סיים את שני הבתים האחרונים. תיכף נזדרז ה"אבן עזרא" והשלים את סוף השיר מדעתו. כששב הגוי להמשך הוויכוח, לפתע ראה את השיר שהסתיים, תמה ושאל מי סיים את השיר כ"כ יפה... ענה לו ה"אבן עזרא": "בעת שיצאת, לפתע נשפך הדיו על הדף וכך נתחבר סוף השיר..." נתרגז הגוי ואמר: איך תלעג עלי בדברי הבל, לומר ששיר כה יפה יכתב מעצמו? נענה ה"אבן עזרא" והכהו קלות בדף השיר, והאיך רוצה אתה לומר שכל הבריאה נוצרה לבד...

"אעשה לו עֹזר"

אף פעם לא רואים אישה שיושבת ובוכה על שפגעה בבעלה... היא כן שופכת דמעות כמים על שפגע בה וכן לה פך-הבעל אינו בוכה על שפגע באשתו אלא על שהיא פגעה בו... מתוך 'תניבי אור'

"ויאמר לו איפה"

"איפה"

ר"ת

לא יודע כל הנסתרות.

הבן איש חי

"אשר ברא ה'

לעשות"

אף פעם איני חושב על הדבר אם אני יכול לעשותו, אלא אם אני חייב לעשותו, כי אם אני חייב לעשותו, אזי גם אוכל באמת לעשותו. הסבא מנובמברדוק זצ"ל

”וידע קין את אשתו ותהר ותלד את זנוך

ויהי בונה עיר”

מדוע כתוב ”ויהי בונה” לשון הווה ולא ”ויבן” לשון עבר?

להורות שהיה בונה והולך כל ימיו ולא נגמר בניינו לעולם, כי זה דרכם כסל למו, שכל האוהב קנייני האדמה כקין וחבריו לעולם הוא בונה והולך ולא יוכל לגמור בניינו לעולם.. אין בידו מחסורו אשר יחסר לו, יש בידו מנה - מתאוה למאיתיים, וכל ימיו אין לו מנוחה. על האדם לדעת להסתפק במועט. (הכל יקר) כשמחליפים את הדלת... אז זה כבר לא מתאים לצבע הסלון ואז צריכים להחליף לסלון ואז זה גם לא מתאים למטבח...

”עֲפָכִי כַמִּים לִבְךָ נִכְזַז פְּנֵי ה’”

בא יהודי לבית הכנסת להתפלל ולפניו רשימה ארוכה של בקשות, אך מעל לכל עליו להתפלל כמו המים. כשם שהמים, בבריאת העולם, בכו על שהם רוצים שוב את קרבת א-להים, שכן המים נחלקו למים עליונים ותחתונים, כך הדבר העיקרי שצריך להטריד את מנוחתו של כל יהודי ויהודי הוא הרצון לזכות לקרבת א-להים ולחיות נוכח פני ה'!

מתוך 'ומתוק האור'

רבותינו אמרו (פסחים ג ע"א): התורה לימדתנו לדבר בלשון נקיה, שנאמר "ומן הבהמה אשר איננה עהורה" ולא כתוב 'הטמאה'. ויש להבין, מדוע לא הביאו ראייה מפסוק קודם, "לא טוב היות האדם לבדו" ולא כתוב 'רע היותו לבדו'? והתשובה: שהחיה שאינה עהורה היא טמאה, אבל מצב האדם לבדו אינו טוב-אך אין לומר שהוא רע..

מתוך: 'והגדת'

יהודי אף פעם אינו לבד..

”לְהֵאִיר עַל הָאָרֶץ”

השמחה בעשיית המצוות מביאה להתמדה בקיומן.

בקידוש לבנה: "חוק זמן נתן להם שלא ישנו את תפקידם ששים ושמחים לעשות רצון קונם".

שאל רבי מרדכי הלר שליט"א: מנין לנו שאכן ששים ושמחים לעשות רצון קונם, וכי דברנו עימם, שאלנו אותם?

אלא כאשר אדם אינו בעבודתו, מדי פעם הוא מוצא תרוץ לאחר או לחסר בתירוצים שונים.. "קצת כואב הראש".. ואם רואים אנו "שלא ישנו את תפקידם" על כרחך כי - "ששים ושמחים לעשות רצון קונם".

מזה נלמד לעבודת ה' נוכל לבחון את עצמנו כמה אנו שמחים.. העבודה הזו, האם על כל צעד ושעל אנו מחפשים פטור או להפך - מחפשים איך להתחייב במצווה.. כמו שאמרו "למה נגרע".

מתוך 'ומתוק האור'

פינת ההלכה

הרב דב ניסים שליט"א,
ראש כולל "פורת יוסף"

זמנה של מצות ברית-מילה

גדולה מצות מילה משאר מצוות

עשה, שחייבים על ביטולה עונש 'כרת', והתורה מזכירה כריתת 'ברית' בעניין ה-'מילה' 13 פעם! ולא נקרא אברהם אבינו שלם עד שנימול, שנאמר "התהלך לפני והיה תמים, ואתנה בריתי ביני ובינך".

כתוב בתורה "וביום השמיני ימול בשר ערלתו" וקיבלו חכמינו שצריך למול דווקא ביום השמיני ודווקא ביום ולא בלילה. ולפיכך:

א. מצווה למול דווקא ביום השמיני ללידה, אלא שאם לא יכלו למול ביום השמיני מחמת חולי וכיוצא בזה, ימולו לאחר מכן. וחלילה לדחות את המילה משיקולי נוחות (כגון שאולם השמחות אינו פנוי).

ב. מצוות למול דווקא ביום ולא בלילה ולכן צריך למול קודם השקיעה (וצריך להיזהר בכך בפרט בחורף שהמים קצרים). ואם התעכבו וכבר שקעה החמה, בדיעבד יכולים למול בזמן 'בין השמשות', אך אם הגיע זמן 'צאת הכוכבים' ידחו את המילה ליום הבא.

ג. אם התינוק חלה והרופאים חוששים לאשר למולו ביום השמיני, יש לדחות את המילה, ומיד כאשר יתאפשר למולו יש להזדרז למולו, ולא לדחות את המילה (אלא שפעמים יש להתמתן שבעה ימים מאז שנתרפא, ויש להיוועץ במורי ההלכה).

ד. תינוק שנולד ב-'בין השמשות', דהיינו לאחר השקיעה קודם צאת הכוכבים, כיוון שזמן זה הוא ספק יום ספק לילה, מונים לו שמונה ימים מהיום הבא. ולכן, אם נולד התינוק סמוך לשקיעה, צריך לרשום בדיוק את רגע הלידה, שהוא יציאת ראשו של העובר, ולהיוועץ במורי ההלכה בדבר קביעת מועד הברית (אין להסתפק בזמן הלידה כפי שרשם במסמכי בית החולים, כיוון שזמן זה אינו זמן יציאת ראשו של העובר).

אם אין ליצר שום גישה אל אדם
אין הוא יכול לו!
מתוך 'ומתוק האור'

”וַיִּבֶן ה' אֶ-לֵהִים אֶת הַצֵּלֶע אֲשֶׁר לְקִחוֹ בֵּין הָאָדָם לְאִשָּׁה”

מדוע ברא הקב"ה את האדם, ואחר כך בנס נטל ממנו צלע וברא את האישה? הרבה יותר טבעי היה שיברא את האישה ויברא ממנה את האדם (טבע העולם שהאישה יולדת).

ותרץ: ונראה, לפי שהאישה דברנית ואילו נבראת תחילה לא היתה יכולה להיות לבדה אפילו שעה אחת... לכן נברא האיש תחילה כדי שכשתברא האישה תוכל מיד לדבר עס בעלה.

האור החיים הקדוש זצ"ל

שיחה עם האישה הוא צורך נפשי לה..
הסטייפליר זצ"ל